

λικος, νεώτερος δὲ τοῦ τρόπου εἰς ὃν εἶνε κατεσκευασμένα τὰ ἐκ Μήλου ἀγγεῖα.

Ἐν ᾧ δὲ αἱ ἐπὶ τοῦ μικροῦ τούτου ἀγγείου ζωγραφίαι οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ σχήματα γυναικείας μορφῆς, ἐν τῇ παραστάσει τῆς κορινθιακῆς κύλικος γίνε-ται καταφανῆς μεγάλη τοῦ τεχνίτου σπουδὴ πρὸς χαρακτηρισμὸν τινὰ ἐκατέρας τῶν μορφῶν (1). Τὸν ἴδιον τύπον τῆς ἐτέρας τῶν μορφῶν ἐπεχείρησε νὰ διακρίνη ὁ τεχνίτης λεπτότερον καὶ ἀβρότερον περιγράφων τὸ πρόσωπον ταύτης, ἐκατέρας δὲ τὸ περίγραμμα ἔχει ἀτομικὸν μᾶλλον ἢ τυπικὸν χαρακτῆρα. Καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ *Νεβρίς* καὶ *Κλί(τ)α* εἶνε ἰδιωτικὰ μᾶλλον ἢ μυθολογικὰ ὀνόματα. Ἐκ τούτου δὲ καὶ

αἱ τῶν προσώπων γραμμαὶ ἐνταῦθα ἐλέγχουσιν ἀπορίαν τινὰ τοῦ τεχνίτου διὰ τὸ ἰδιότυπον, ἐν ᾧ αἱ τῶν ἄλλων τῆς κύλικος παραστάσεων διὰ τὴν παλαιὰν ἔξιν τὴν ἀπὸ τῆς παραδόσεως εἶνε μᾶλλον ἀσφαλεῖς καὶ βέβαιαι. Εἶνε δὲ ἡ κύλιξ διὰ τὴν σπουδὴν ταύτην, σπανίως ἐν τούτοις τοῖς ἔργοις ἀπαντῶσαν, πρὸς χαρακτηρισμὸν τινὰ τῶν μορφῶν, ἀμα δὲ καὶ διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐργασίαν τῆς ἐτέρας μάλιστα τῶν ἐκτὸς παραστάσεων ἐν τῶν κρατίστων παραδειγμάτων κορινθιακῆς ἐργασίας.

Ἐν Ἀθήναις.

Θ. ΣΟΦΟΥΛΗΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΦΟΛΕΓΑΝΔΡΟΥ

Εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς νήσου Φολεγάνδρου, μίαν ὥραν πρὸς ἄρκτον τοῦ λιμένος αὐτῆς, ὑψοῦται βράχος ἐκ τιτανολίθου, οὐτινος ἢ νοτιοανατολικῆ πλευρᾷ, φέρεται ἀποτόμως πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου τούτου, ἔκειτο ἡ ἀρχαία πόλις τῆς Φολεγάνδρου, καὶ ἕνεκα τῆς τοιαύτης θέσεώς της, ἐπήγασαν προφανῶς αἱ περὶ ταύτης δυσμενεῖς κρίσεις πολλῶν τῶν ἀρχαίων συγγραφέων (2). Τανῦν σώζονται ἐνταῦθα ἐλάχιστα λείψανα τῆς ἀρχαίας πόλεως, ἡ δὲ προσοχὴ τοῦ ἐπισκεπτομένου τὴν θέσιν ταύτην, στρέφεται πρὸς τὸν ἐν τῇ νοτίῳ κλιτύϊ τοῦ ὄξείος τούτου ὑψώματος κείμενον μέγαν ναὸν τῆς Παναγίας, ὅστις καθὰ πολλοὶ τῶν ἀρχαιολόγων παρετήρησαν, ἱδρύται πιθανώτατα ἐπὶ τῆς θέσεως ἀρχαίου Ἱεροῦ, καὶ προσέτι ἐξ ἀρχαίου ὕλικου (3). Ἡ ἄνωθεν τῆς θύρας αὐτοῦ ἐπιγραφή, καὶ ἡ παράδοσις μαρτυρεῖ τὴν παλαιό-

τητα αὐτοῦ, ὅστις κατὰ τοὺς περιηγητὰς ἤτό ποτε καὶ Μοναστήριον (1). Περὶ τὸν περίβολον τοῦ ναοῦ τούτου εὐρέθησαν ἄλλοτε ἐπιγραφαὶ τινες ἐπὶ μαρμαρίνων κυλίνδρων, αἵτινες καὶ εὐρίσκονται κατακεχωρισμέναι ἐν τῷ C. I. Gr. (Τόμ. II, 2442-2446 καὶ Addenda σελ. 1082), ἐσχάτως δὲ (κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγουστον), σκαπτομένου χάριν ἰσοπεδώσεως τοῦ περιβόλου τοῦ ναοῦ, εὐρέθη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

Τ Ε Ι Μ Η Σ Σ Ω Σ Ι Τ Ε Λ Ο Υ
Τ Η Ν Ι Δ Ι Α Ν Μ Η Τ Ε Ρ Α
Π Ρ Α Ξ Ι Ο Π Ω Ν Τ Ε Ι Μ Ε Ω Σ
Θ Υ Γ Α Τ Ε Ρ Α Η Ν Κ Α Ι
Ο Δ Η Μ Ο Σ Ε Τ Ε Ι Μ Η Σ Ε Ν
Θ Ε Ο Ι Σ

Τειμῆς Σωσιτέλου,
τὴν ἰδίαν μητέρα,
Πραξιοπῶν, Τειμῆως
θυγατέρα, ἦν καὶ
Ὁ Δῆμος ἐτείμησεν,
Θεοῖς.

(1) *Όρα Thevenot*, Relation d'un voyage au Levant. Paris 1665 σελ. 205.

(1) Τῶν προσώπων μόνον τὸ περίγραμμα εἰκονίζεται κατὰ τὸν ἀρχαιότερον τῆς κορινθιακῆς τέχνης τρόπον. Αἱ μορφαὶ μελαιναι καὶ ἰσβαρεῖς ἔχνη τοῦ ἰώδους σώζονται ἐπὶ τῆς γυναικείας περιβολῆς. Δηλοῦται δὲ τοῦτο ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἀπεικονίσει δι' ἀραιότερου τινος μέλανος χρώματος.

(2) Στράβ. X, 484. — Ἑλλην. Ἀνθολογ. Θ'. 421. — Ἠσόχ. ἐν λέξ. — Σόλ. Ἀποσπ. 2.

(3) *Ross Reisen auf den Griech. Inseln* Τόμ. Α'. σελ. 146-149. — *Bursian Geogr. von Griechenland*, II, σελ. 505-506.

Ἐπὶ μαρμάρου κυλινδρικοῦ, βασιζομένου ἐπὶ κυκλοτεροῦς πλακᾶς κεκοσμημένης διὰ τεσσάρων δακτυλίων, καὶ φέροντος ἐπ' αὐτοῦ, ἑτέραν ὁμοίαν πλάκα, ἐφ' ἧς διακρίνεται καλῶς, πέδιλον ἐκ χαλκοῦ, καλυπτόμενον ἐν μέρει ὑπὸ ἄκρου ἐσθῆτος, ἐπίσης ἐκ χαλκοῦ, ὃ μόνον σώζεται ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς πλακᾶς ταύτης ἀγάλματος ὅπερ βεβαίως παρίστα τὴν μητέρα τοῦ Τειμέως, φαίνεται δ' ὅτι ἐθραύσθη οὐχὶ διὰ τυχαίας πτώσεως, ἀλλὰ διὰ βίας.

Ἐξετάζοντες τὰς ἐν τῇ ἐπιγραφῇ λέξεις, παρατηροῦμεν ὅτι τὸ ὄνομα *Τειμῆς* (= *Τιμέας*, ὡς Ἑρμῆς Ἑρμέας) ἀπαντᾷ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 2443 (C. I. Gr.) ἐπιγραφῇ, ἔνθα περὶ αὐτοῦ τούτου πρόκειται, καὶ δεύτερον ἐνταῦθα. Ἡ γενική, *Τειμέως* (στίχ. 3) καὶ ἡ αἰτιατική *Τειμέα* (2443) ὡς εἰ ἦτο ἡ ὀνομαστική *Τειμεύς*.

Τὸ μετὰ ταῦτα ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ *Σωσιτέλης* πλὴν τῆ ἐν C. I. Gr. 2443 ἐπιγραφῇ, ἀπαντᾷ καὶ ἀλλαχοῦ. Οὐδαμῶς δὲ παράδοξον ἡ γενική *Σωσιτέλου*, διότι ὁ τοιοῦτος τύπος εἶνε συνηθέστατος ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς.

Πρώτην ἤδη φοράν ἀπαντῶμεν τὸ ὄνομα ΠΡΑΞΙΟΠΩ, οὗ ὁ τονισμὸς *Πραξιοπῶ*. Γενική *Πραξιοπῶς* (ὡς Ἀριστῶ-ῶς) καὶ αἰτιατ. *Πραξιοπῶν*. Ἐν ἄλλῃ ἐπιγραφῇ Φολεγάνδρου κολοβῆ (1) ἀναγινώσκομεν (στίχ. 4)

(1) C. I. Gr. Addenda 2443 b.

(2) C. I. Gr. 2443 « Σωσιτέλης Ἀδειμάντου ».

... . Ι Ο Π Ω Α Γ Α Μ

ἔνθα ἡ μὲν πρώτη λέξις ἤδη δύναται νὰ συμπληρωθῇ [*Πραξ*]ιοπῶ, ἡ δὲ δεύτερα κατ' εἰκασίαν τοῦ Ross, Ἀγλωφάνου. Ἐκεῖ ἡ *Πραξιοπῶ* ἀνατίθησι τοῖς θεοῖς τὸν γνωστὸν ἡμῖν υἱὸν τῆς *Τειμέας*, ἀλλὰ λέγεται θυγάτηρ ΑΓΑΜ... ἐν ᾧ ἐν τῇ προκειμένη, *Τειμέως*. Ὁρθότερον εἶνε τὸ τελευταῖον, ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ *Τειμῆς* ὄφειλε νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐτέρου τῶν πάππων του, γνωρίζομεν δὲ ὅτι ὁ πρὸς πατρὸς αὐτοῦ πάππος ἐκαλεῖτο Ἀδειμάντος (2).

Ὡς ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντων πᾶς τις παρετήρησεν, αἱ πλεῖσται τῶν ἐπιγραφῶν τῆς Φολεγάνδρου, περιστρέφονται περὶ τὴν οἰκογένειαν ταύτην τοῦ *Τειμέως*, ἧς ὡς ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν ὅλην τὴν γενεαλογία, οὕτως εἰπεῖν, τὴν κοινωνικὴν θέσιν, καὶ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἤκμαζεν. Οὕτως ἔκ τινος ἄλλης ἐπιγραφῆς, τῶν ἐν C. I. Gr. 2442, εὐρισκομένης ἐν τινὶ ἡρειπωμένῳ ναΐσκῳ τοῦ Ταξιάρχου, κειμένῳ ἐφ' ἧς θέσεως καὶ ἡ ἀρχαία πολίχνη, μανθάνομεν ὅτι ὁ *Τειμῆς* οὗτος ἦν ἱερεὺς καὶ σύγχρονος τῷ *Τιβερίῳ Καίσαρι* τῷ διαδόχῳ τοῦ *Αὐγούστου βασιλεύσαντος* ἀπὸ τοῦ 14 π. X. — 37 μ. X.)

Ἐν Ἀθήναις, τῆ α'. Ὀκτωβρίου 1885.

ΖΑΦ. Δ. ΓΑΒΑΛΑΣ

Φοιτητὴς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς.

(Ἐξεδόθη τῇ 28 ἡ Δεκεμβρίου 1885).